

biblioteca rao

Brad Meltzer

MILIONARIII

Traducere din limba engleză

ANDREEA ȘELER

Descrierea CIP a bibliotecii Naționale a României

MELTZER, BRAD

Milionarii / Brad Meltzer; trad.: Andreea Șeler. –
București: RAO International Publishing Company, 2009
ISBN 978-973-54-0156-6

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

BRAD MELTZER
The Millionaires

© 2002 by Forty-four Steps, inc.

Această ediție a fost publicată prin înțelegere cu Warner Books,
New York, New York, SUA
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company 2007
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-973-54-0156-6

Pentru Cori,
care mă uimește în fiecare zi

Pentru Dotty Rubin și Evelyn Meltzer,
bunicele mele, pentru că m-au învățat despre trecut și,
astfel, mi-au arătat viitorul

Și în amintirea lui
Ben Rubin și Sol Meltzer,
bunicii mei, a căror moștenire influențează și acum
întreaga familie

Douăzeci și trei la sută dintre oameni mărturisesc că,
dacă ar ști că nu vor fi prinși, ar fura.

„... dar, pentru a trăi în afara legii, trebuie să fii cinstit.“

Bob Dylan

1

Știu încotro mă îndrept. Și știu exact cine vreau să ajung. Acesta este și motivul pentru care m-am angajat aici... și pentru care, patru ani mai târziu, încă îi mai suport pe clienți. Și pretențiile lor. Și teancurile lor de bani. De cele mai multe ori, nu vor altceva decât să păstreze o anumită discreție, aspect care reprezintă, de fapt, specialitatea băncii. Există însă și situații în care vor o oarecare... implicare personală. Telefonul începe să sune, iar eu îmi intru în rol.

– Oliver la telefon, spun în receptor. Cu ce vă pot ajuta?

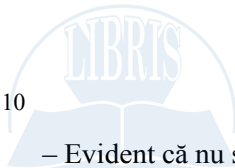
– *Unde dracu' e șeful tău?!* îmi explodează în ureche o voce hodorogită, cu un puternic accent sudic.

– Po... Pofțim?

– Nu te mai da rotund, Caruso! Îmi vreau *bani!*

Abia când rostește cuvântul „bani” recunosc accentul. Tanner Drew, cel mai mare dezvoltator de zgârie-nori din New York City și conducătorul Biroului Familial Drew. În lumea indivizilor cu valoare netă ridicată, un birou familial este realizarea maximă. Rockefeller. Rothschild. Gates și Soros. Odată angajat, biroul familial supervizează toți consilierii, avocații și bancherii care administrează banii familiei. Profesioniști plătiți pentru a aduce profit și de pe urma ultimului bănuț. Acum nu mai discuți cu familia – discuți cu biroul. Așa că, dacă șeful clanului mă sună direct... o să mi se scoată câțiva dinți, fără anestezie.

– Nu s-a făcut încă transferul, domnule Drew?

– Evident că nu s-a făcut încă, deșteptule! Acum, ce dracu' o să faci tu ca să reperi asta? Șeful tău mi-a promis că banii vor ajunge aici până la două! *Ora două!* țipă el.

– Îmi cer scuze, domnule, dar domnul Lapidus e...

– Nu dau nici doi bani pe locul unde-o fi – tipul de la Forbes mi-a fixat ca termen ziua de azi; eu i-am transmis *șefului tău* acest termen, iar acum ți-l fixează *și ție!* La dracu', ce altceva mai e de discutat?!

Simt că mi se usucă gura. În fiecare an, topul Forbes îi prezintă pe cei mai bogați 400 de indivizi din Statele Unite. Anul trecut, Tanner Drew s-a clasat pe locul 403. Nu i-a plăcut deloc. Așa că, anul acesta, e hotărât să se ridice singur un loc-două. Sau trei. Din păcate pentru mine, singurul lucru care-i stânjenea planurile e un transfer de 40 de milioane de dolari în conturile sale, pe care se pare că noi nu l-am operat încă.

– Așteptați un moment, domnule, o să...

– Nici să nu îndrăznești să mă lași să aș...

Apăs pe butonul de așteptare și mă rog pentru o minune. Câteva secunde mai târziu, aștept să aud în receptor vocea lui Judy Sklar, secretara lui Lapidus. N-aud decât înregistrarea mesageriei. Cu șeful plecat la o casă de vacanță de protocol, nu mai are nici un motiv să rămână la birou. Închid și încep din nou. De data asta, sun direct la Numărul Unu din DEFCON. Telefonul mobil al lui Henry Lapidus. La primul apel, nici un răspuns. La al doilea, la fel. La al treilea, deja nu mai sunt în stare de altceva decât să mă uit lung la pâlpâitul luminiței roșii de pe telefon. Tanner Drew așteaptă.

Apăs pe buton pentru a relua legătura cu el și iau și telefonul mobil.

– Aștept să mă sune înapoi domnul Lapidus, îi explic.

– Băiete, dacă mă mai pui vreodată să aștept...

Indiferent de ce spune, nu-l ascult. În loc de asta, degetele îmi alunecă pe suprafața telefonului mobil, formând rapid numărul de pager al lui Lapidus. În momentul în care aud tonul de apel, introduc interiorul meu și adaug numărul 1822. Urgența supremă: 911 dublat.

– ... nici una dintre scuzele tale de doi bani – tot ce vreau să aud e că transferul a fost operat!

– Înțeleg, domnule.

– Nu, băiete. Nu înțelegi deloc.

„Hai“, îmi implor eu în gând telefonul mobil. „Sună!“

– La ce oră va avea loc transferul? Iatră el în receptor.

– De fapt, oficial, noi închidem la trei... Ceasul de pe perete îmi arată că e trei și un sfert. Dar uneori putem prelungi programul până la patru. Văzând că nu răspunde, adaug: Puteți să-mi spuneți numărul contului și numele băncii la care trebuie să ajungă banii?

Îmi transmite rapid aceste informații, pe care le mângălesc pe o hârtiuță găsită pe birou. În cele din urmă, adaugă:

– Oliver Caruso, da? Așa te cheamă? Glasul său e blând și calm.

– Da... da, domnule.

– Bine, domnule Caruso. Asta e tot ce voiam să știu. Spunând acestea, închide.

Mă uit lung la telefonul mobil, care se încăpățânează să rămână mut. În continuare, nimic.

În trei minute, am apelat pagerul și mobilul celorlalți parteneri la care am acces. Nimeni nu-mi răspunde. E vorba de un cont de 125 de milioane de dolari. Îmi scot sacoul și trag de nodul cravatei. Aruncând o privire rapidă pe Rolodexul rețelei noastre, găsesc numărul Club University – proprietarul casei de protocol unde se aflau partenerii. Până apuc să formez numărul, pot jura că-mi aud propria inimă bătând.

– Club University, răspunde o voce de femeie.

– Bună, îl caut pe Henry Lapi...

– Dacă vreți să luați legătura cu un operator al clubului sau cu un oaspete cazat la noi, apăsați tasta 0, continuă vocea înregistrată.

Apăs puternic pe zero și o altă voce înregistrată spune:

– Toți operatorii sunt ocupați – vă rugăm să așteptați.

Apucând celularul, apăs înnebunit pe taste, căutând o persoană cu suficientă autoritate. Baraff... Bernstein... Mary de la Contabilitate – Plecat, plecat și plecată.

„Urâsc vinerile din apropierea Crăciunului. Unde dracu' e toată lumea?”

În urechea mea, înregistrarea vocii feminine repetă:

– Toți operatorii sunt ocupați – vă rugăm să așteptați.

Sunt tentat să apăs butonul de panică și să-l sun pe Shep, care se ocupă de securitatea băncii, dar... nu... e prea formalist... fără semnăturile necesare, n-o să mă lase niciodată să o fac. Deci, dacă nu pot da de nici o persoană cu suficientă autoritate pentru a aproba un transfer, trebuie, cel puțin, să găsesc pe cineva din centrală care să...

Am găsit.

Frate-meu!

Cu receptorul la ureche și celularul la cealaltă, închid ochii și ascult cum îi sună telefonul. O dată... de două ori...

– Charlie la telefon, răspunde el.

– Ești încă la birou?

– Nu – am plecat acum o oră, îmi spune el, imperturbabil. Nu sunt decât o iluzie.

Nu iau în seamă gluma.

– Mai știi unde-și ține Mary de la Contabilitate numele de utilizator și parola?

– Cred că da... de ce?

– Nu pleca nicăieri! Cobor imediat.

Degetele mele dansează ca fulgerul pe tastatura telefonului, deviindu-mi apelurile pe celular – în caz că îmi răspund cei de la Club University.

Ieșind în goană din birou, virez brusc la dreapta și mă îndrept direct către ascensorul particular aflat în capătul holului lambrizat cu lemn de mahon. Nu-mi pasă că e rezervat exclusiv clienților. Introduc codul de șase cifre al lui Lapidus apăsând tastele aflate deasupra butoanelor de chemare a liftului, iar ușile se deschid lin. Nici asta nu i-ar plăcea lui Shep de la Securitate.

De îndată ce intru, mă rotesc rapid și apăs pe butonul de închidere a ușilor. Săptămâna trecută am citit într-o carte de afaceri că, de cele mai multe ori, butoanele de închidere a ușilor sunt deconectate – nu

se află acolo decât pentru a-i face pe cei grăbiți să simtă că ar deține controlul. Ștergându-mi fruntea plină de sudoare și trecându-mi degetele prin părul meu șaten-închis, apăs oricum pe buton. Apoi apăs din nou. Am de coborât trei etaje.

– Ei, ei, ei, spune Charlie, ridicându-și privirea dintr-un teanc de hârtii, cu același zâmbet copilăresc dintotdeauna.

Coborându-și bărbia, aruncă o privire peste ochelarii lui vintage cu ramă de baga. Poartă ochelarii aceia de ani buni – cu mult înainte de a ajunge să fie la modă. Același lucru e valabil și pentru cămașa albă și pantalonii mototoliți. Ambele articole sunt luate din garderoba mea, dar, cumva, prin felul în care se așază pe silueta lui zveltă, arată perfect. Șic citadin; niciodată scorțoșenie academică.

– Uite cine muncește pe brânci pe aici! mă laudă, pe un ton vesel. Hei, da' unde e atitudinea ta „Nu mai sunt membru al proletariatului“?

Ignor înțepătura. A trebuit să mă obișnuiesc cu astfel de replici în decursul ultimelor luni. De șase luni, mai precis de când am reușit să-i fac rost și lui de o slujbă la bancă. Avea nevoie de bani, iar eu și mama aveam nevoie de ceva ajutor cu cheltuielile casei. Dacă ar fi fost vorba numai de gaze, electricitate și chirie, ne-am fi descurcat. Dar facturile de la spital – pentru Charlie, asta fusese întotdeauna o chestiune de onoare. Sunt singurul motiv pentru care a acceptat postul. Și, deși știu că vede această slujbă doar ca pe un mijloc de a contribui la bugetul familial în timp ce compune muzică, n-are cum să-i fie ușor să mă vadă într-un birou individual, la un etaj superior, cu un birou de nuc și scaun de piele, în timp ce el lucrează jos, într-un birou comun, cu paravane de plastic bej între nișele angajaților.

– Care-i problema? mă întreabă în timp ce eu mă frec la ochi. Te dor ochii de la lumina neoanelor? Dacă vrei, mă duc eu sus să-ți aduc lampa de birou – sau poate ar trebui să-ți aduc și carpeta persană de sus – știu că mocheta industrială îți face rău la...

– Poți să taci o secundă?

– Ce s-a-nâmplat? întrebă el, îngrijorat dintr-odată. E vorba de mama?

Ori de câte ori mă vede supărat, asta e mereu prima întrebare – mai ales după ce au speriat-o recuperatorii, luna trecută.

– Nu, nu e vorba de mama...

– Atunci nu mai face așa! Aproape că-mi vine să vomit de spaimă!

– Îmi pare rău... doar că... sunt în criză de timp. Unul dintre clienții noștri... Lapidus trebuia să opereze un transfer, iar eu m-am trezit luat la palme pentru că banii n-au ajuns încă.

Ridicându-și pantofii negri pe birou, Charlie își înclină scaunul, lăsându-l suspendat pe picioarele din spate, și ia o cutie de plastică de pe colțul biroului. O duce la nas, adulmecă boarea copilăriei și lasă să-i scape un hohot de râs. Un râs ascuțit, tipic pentru un frate mai mic.

– *Cum* poți să crezi că o astfel de situație poate fi amuzantă? întreb eu.

– De-asta îți faci tu griji? Vreun tip care nu și-a primit banii de buzunar? Spune-i să aștepte până luni.

– Da' de ce nu-i spui tu – îl cheamă Tanner Drew.

Scaunul lui Charlie revine brusc cu toate picioarele pe podea.

– Vorbești serios? întrebă el. Cât?

Nu-i răspund.

– Hai, Ollie, n-o să mă dau în spectacol.

Tot nu rostesc nici un cuvânt.

– Ascultă, dacă nu voiai să-mi spui, de ce ai mai coborât?

N-ai cum să parezi o așa lovitură. Răspunsul meu e abia o șoptă:

– 40 de milioane de dolari.

– *40 de mili...?* strigă el. *Ai fumat ceva?!*

– Ai zis că n-o să te dai în spectacol!

– Ollie, nu e ca și cum i-ai strecura unui fraier un fișic de monede.

Când vorbești de sume cu opt cifre... chiar și pentru Tanner, nu e doar ceva mărunțiș – iar tipul deține deja jumătate din cen...

– *Charlie!* strig eu.

Se oprește imediat – știe deja că sunt prea tensionat.

– Chiar așa avea nevoie de ajutorul tău, adaug eu, urmărindu-i reacția.

Pentru oricine altcineva, ar fi un moment excepțional – o recunoaștere a slăbiciunii care ar putea recalibra definitiv raportul dintre birourile de nuc și plasticul bej. Sincer să fiu, probabil că o meritam.

Fratele meu mă privește direct în ochi.

– Spune-mi ce trebuie să fac, zice el.

Așezat pe scaunul lui Charlie, introduc numele de utilizator și parola lui Lapidus. Poate că nu mă aflu eu chiar în vârful stâlpului-totem, dar sunt totuși asociat. Cel mai tânăr asociat – și singurul aflat în subordinea directă a lui Lapidus. Într-o firmă cu doar 12 parteneri, chiar și numai asta face să mă aflu mai sus decât cei mai mulți angajați. La fel ca mine, nici Lapidus n-a crescut cu un teanc de bani în buzunare. Dar slujba potrivită, cu șeful potrivit l-au dus la școala de afaceri potrivită, care l-a propulsat în lumea ascensoarelor particulare. Acum e gata să întoarcă serviciul. După cum mi-a spus în prima zi, planurile simple dau cele mai bune rezultate. Eu îl ajut; mă ajută și el pe mine. Ca și Charlie, toți avem metodele noastre de a scăpa de datorii.

Cocoșându-mă deasupra biroului, aștept să văd o schimbare pe monitorul calculatorului. În spatele meu, Charlie stă lateral pe brațul scaunului, sprijinindu-se de spatele și umărul meu pentru a-și păstra echilibrul. Când îmi înclin capul într-un anume unghi, pot să văd imaginile noastre reflectate în suprafața curbă a monitorului. Dacă mijesc ochii repede, arătăm ca niște puști. Dar chiar atunci contul lui Tanner Drew apare pe ecran – și orice altceva dispare.

Ochii lui Charlie fug direct la balanță: 126 023 164,27 \$.

– O groază de sandviciuri cu unt de arahide! Balanța mea e atât de scăzută încât nu-mi mai permit nici să-mi comand și suc pe lângă mâncare, iar tipul ăsta crede că are vreun drept să se plângă?

N-ai cum să contrazici o astfel de părere – chiar și pentru o bancă precum a noastră, sunt o groază de bani. Bineînțeles, a spune

că Greene & Greene e doar o bancă e ca și cum ai spune că Einstein e „bun la matematică“.

Greene & Greene e ceea ce se numește o „bancă privată“. Principalul serviciu oferit: discreția – și tocmai de aceea nu administrăm banii oricui. De fapt, atunci când vine vorba de clienți, nu ei ne aleg pe noi; noi îi alegem pe ei. Și, ca majoritatea altor bănci, avem un prag minim pentru depuneri. Diferența e că la noi minimumul e două milioane de dolari. Iar asta numai pentru a deschide un cont. Dacă ai cinci milioane, spunem: „Bine – un început promițător“. La 15 milioane: „Am vrea să stăm de vorbă“. Iar la 75 sau mai mult, facem plinul la avionul particular și venim să vă vedem imediat, domnule Drew, da, domnule.

– Știam eu, zic, arătând cu degetul către ecran. Lapidus nici măcar nu a înregistrat transferul în sistem. Probabil că a uitat complet de el. Folosind o altă parolă de-a lui Lapidus, titez cu rapiditate prima parte a solicitării.

- Ești sigur că nu e nici o problemă să-i folosești parolele așa?
- Nu-ți face griji – o să fie totul bine.
- Poate că ar trebui să sunăm la Securitate și poate Shep o să...
- Nu vreau să-l sun pe Shep! insist eu, știind care ar fi rezultatul.

Charlie privește monitorul scuturând neîncrezător din cap. În rubrica „Activitate curentă“, zărește trei plăți prin cec – toate către „Kelli Turnley“.

- Pun pariu că e amanta lui, spune el.
- De ce? întreb eu. Pentru că o cheamă *Kelli*?

– Ai face bine s-o crezi, Watson. Jenni, Candi, Brandi – sunt ca niște permise de ședere la Conacul Playboy – arată „i“-ul și ești primită cu brațele deschise.

– În primul rând, n-ai dreptate. În al doilea rând, fără exagerare, e cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată. Și, în al treilea rând...

– Cum o chema pe prima iubită a tatei? Ia să mă gândesc... era oare... *Randi*?

Cu o mișcare rapidă, îmi împing scaunul în spate, îl răstorn pe Charlie de pe mâner și ies grăbit din nișa lui.

– Nu vrei să auzi ce-i plăcea și ce nu-i plăcea? strigă el în urma mea.

Străbat holul, ascultând pierdut formulele înregistrate de la Club University. Înfuriat, închid telefonul și o iau de la capăt. De data aceasta, îmi răspunde chiar o persoană adevărată.

– Club University – cu ce vă pot ajuta?

– Încerc să iau legătura cu Henry Lapidus – este într-o ședință, într-una din sălile dumneavoastră de conferințe.

– Așteptați un moment, vă rog, domnule, și o să...

– Nu-mi face legătura cu altcineva! Trebuie să vorbesc cu el *acum*.

– Nu sunt decât o operatoare telefonică, domnule – nu pot decât să vă fac legătura cu un număr de interior.

Se aude un clic, apoi un alt zgomot.

– Ați apelat Centrul de conferințe de la Club University. Toate liniile sunt ocupate – vă rugăm să așteptați.

Ținând strâns telefonul de ureche, alerg pe hol și mă opresc în fața unei uși de metal fără nici o inscripție. „Cușca“, după cum e cunoscută în toată banca, e unul dintre puținele birouri cu acces restrâns de la acest etaj și, de asemenea, locul unde se află întregul nostru sistem de transfer de bani. Ca bani gheață, cecuri sau transferuri electronice – toate pornesc de aici.

Evident, deasupra mânerului ușii se află o tastatură unde trebuie introdus un cod de acces. Codul lui Lapidus îmi asigură intrarea. Directorul general are acces peste tot.

Aflat cu zece pași în urma mea, Charlie intră în biroul pentru șase persoane. Încăperea dreptunghiulară se întinde de-a lungul părții din spate a etajului trei, dar în interior e la fel ca în cele cu nișe: lumină de neon, birouri modulare, mochetă gri. Singura diferență o reprezintă mașinile de calcul de dimensiuni industriale care împodobesc fiecare birou. Locul de joacă al contabililor.

– De ce trebuie să izbucnești mereu așa? mă întreabă Charlie, prinzându-mă din urmă.

– Putem, te rog, să nu discutăm despre asta aici?

– Spune-mi doar de ce...

– Pentru că aici lucrez! Țip eu, întorcându-mă brusc. Și tu lucrezi aici – iar viețile noastre personale ar trebui să rămână acasă! E-n regulă? Într-o mână are carnețelul pe care-l poartă mereu cu el și în cealaltă un stilou. Un adevărat învățăcel într-ale vieții. Și nu te apuca să notezi nimic din ce spun, îl avertizez. Nu vreau să-mi regăsesc cuvintele în vreun cântec de-al tău.

Charlie se uită lung la podea, întrebându-se dacă merită să mă combată.

– Cum vrei tu, spune el, lăsând în jos mâna cu carnețelul.

Când vine vorba despre arta lui, nu se angajează niciodată într-o confruntare.

– Mulțumesc, lansez eu, înaintând în birou. Dar, tocmai când mă apropiam de biroul lui Mary, aud scârțâitul peniței în spatele meu. Ce faci?

– Îmi pare rău, izbucnește el în râs, mângăind alte câteva cuvinte pe carnețel. Gata, am terminat.

– Ce-ai scris? întreb, autoritar.

– Nimic, doar...

– Ce ai scris?!

Ridică mâna în care ținea carnețelul:

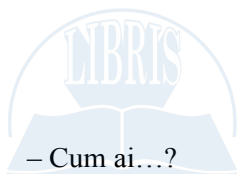
– „Nu vreau să-mi regăsesc cuvintele în vreun cântec de-al tău“, repetă. Nu-i așa că e un titlu bestial pentru un album?

Fără să-i răspund, privesc din nou spre biroul lui Mary.

– Poți să-mi arăți, te rog, unde-și ține parola?

Îndreptându-se către cel mai curat, cel mai ordonat birou din încăpere, șterge în glumă praful imaginar de pe scaunul lui Mary, se așază ușor și întinde mâna spre trei rame foto din plastic, aflate lângă computerul ei. Un băiat de doisprezece ani cu o minge de fotbal american în mână, un băiat de nouă ani în echipament de baseball și o fetiță de șase ani, lăsându-se pozată cu o minge de fotbal european. Charlie o ia pe cea cu minge de fotbal american și o întoarce cu susul în jos. Sub baza ramei sunt scrise numele ei de utilizator și parola: marydamski – 3BUG5E. Charlie dă din cap, zâmbind:

– Primul născut – întotdeauna e cel mai iubit.

– Cum ai...?

– O fi ea regina numerelor, dar urăște calculatoarele. Într-o zi, când am intrat în birou, m-a rugat să-i dau o idee legată de locul unde să ascundă parola, iar eu i-am sugerat fotografiile.

Tipic pentru Charlie. El e prieten cu toți.

Deschid computerul lui Mary și arunc o privire la ceasul de pe perete: 3.37 P.M. Abia dacă mai am 25 de minute. Folosindu-i parola, intru direct în „Transferuri de fonduri“. Găsesc transferul lui Tanner, în lista de așteptare de pe ecranul lui Mary – așteaptă acordarea aprobării finale. Introduc codul băncii lui Tanner și numărul de cont pe care mi-l dăduse.

„Suma de transferat?“ Aproape că mă doare să tastez: 40 000 000 \$.

– O groază de gologani, constată Charlie.

Îmi arunc ochii la ceasul de pe perete: 3.45 P.M. Mai sunt cinci-sprezece minute până la patru.

În spatele meu, Charlie mâzgălește din nou ceva pe carnetelul lui. Aceasta e mantra lui: „Apucă lumea cu ambele mâini; trăiește clipa“. Mut cursorul pe „Trimite“. Aproape gata.

– Pot să te întreb ceva? strigă Charlie. Înainte să-i pot răspunde, adaugă: Cât de tare ar fi dacă toată chestia asta ar fi o înșelătorie?

– Ce?

– Toată chestia asta... telefonul, țipatul... Râde în timp ce-și închipuie totul. Cu toată învâlmășeala de evenimente, de unde știi că acela era adevăratul Tanner Drew?

Întreg corpul îmi înțepenește.

– *Poftim?*

– Adică, tipul are un birou familial – de unde îi știi tu vocea?

Îmi iau mâna de pe mouse și încerc să ignor florii care-mi ridică firele de păr de pe ceafă. Mă întorc cu fața la fratele meu. Se opriese din scris.